

Les egagròpiles. Eines per l'estudi de les òlibes

Centre: IES Francisco de Goya

Alumnes: Martí Colom i Andreu Colom

Professor: Jordi Corbella

Àrea Curricular: Biologia

Tipus de material elaborat: memòria escrita i dos collages

Hipòtesi de partida o idea inicial:

Les egagròpiles de les òlibes, així com les d'altres aus, permeten desenvolupar investigacions i arribar a conclusions referents a diversos aspectes de la biologia i de l'ecologia d'aquestes aus, del seu entorn i de la seva relació amb les activitats humanes. Aquestes investigacions, però, requereixen d'un treball de camp i de laboratori que cal sistematitzar de manera rigorosa, tot desenvolupant una metodologia que és, en si mateixa, un dels objectius del treball.

El procés d'elaboració:

En una primera etapa, va caldre fer un recull d'informació bibliogràfica que permetés aclarir el que són les egagròpiles i la manera com les aus les produeixen, i també quines aus en produeixen i com diferenciar-les. A partir d'aquesta informació, s'ha escollit l'òliba com l'espècie més adequada per fer l'estudi, ja que és una au encara freqüent i amb localització relativament fàcil vora les zones humanitzades.

En una segona etapa, s'ha fet una intensa tasca de recerca per diverses zones de la geografia catalana, que inclou, a més de prospeccions directes al camp, la recollida d'informació oral procedent de personal de centres faunístics i parcs naturals. Amb aquestes bases, s'han pogut establir tres llocs que han subministrat abundant material, suficient per tirar endavant la investigació.

La tasca de camp s'ha complementat amb l'obertura, al laboratori i mitjançant una tècnica dissenyada específicament, de seixanta-tres egagròpiles d'òliba. Les restes òssies, particularment les cranials, contingudes a les egagròpiles han estat identificades mitjançant bibliografia especialitzada, i així s'ha pogut establir la composició de la dieta de les òlibes dels tres llocs examinats.

Per tal de poder esbrinar si les òlibes practiquen alguna mena de depredació selectiva de preses, ha calgut fer una extrapolació de la presència i abundància de possibles preses en la zona estudiada. Aquesta estimació teòrica ha estat necessària donat que no hi ha censos de micromamífers fets en les zones escollides, i s'ha tirat endavant a partir d'informació bibliogràfica de tipus general.

Amb totes aquestes prèvies, s'ha pogut establir les comparacions necessàries i fer els càlculs escaients per arribar a diverses conclusions d'interès.

Conclusions, resultats de la recerca:

- 1) En les zones estudiades, l'òliba no practica depredació no selectiva d'una manera clara, tot i que sembla tenir una certa preferència pel ratolí mediterrani.
- 2) L'òliba ingereix diàriament uns 120g d'aliment, essent les principals preses la musaranya comuna, el ratolí mediterrani i el talpó comú.
- 3) Les egagròpiles representen el 4,3% de la massa de preses ingerida, la qual cosa implica una elevada despesa energètica per part de les òlibes.
- 4) Les òlibes estudiades presenten una elevada diversitat dietètica.
- 5) Les òlibes representen un sistema de control de certes plagues agrícoles força eficaç.
- 6) Contràriament al que es pensava, el ratolí de bosc habita als Aiguamolls de l'Empordà.